

KREŠŤANSKÝ ŽIVOT JE ŽIVOT SVIATOSTNÝ

(Homília na Veľkonočnú vigíliu)

Bratia a sestry: „Milosť vám a pokoj od Ježiša Krista, verného svedka, prvorodeného z mŕtvych a vládca nad kráľmi zeme. Jemu, ktorý nás miluje a svojou krvou nás oslobodil od hriechov a urobil nás kráľovstvom, kňazmi nášmu Bohu a svojmu Otcovi, jemu sláva a vláda na veky vekov. Amen.“(porov. Rim 1,7; Zj 1,4-6).

Tento pozdrav pochádza z listu sv. apoštola Pavla Rimanom a zo Zjavenia apoštola Jána. Ako vidíme, apoštolské kniežatá želajú kresťanom na prvom mieste „**milosť**“. A to preto, lebo kresťanské náboženstvo je náboženstvom milosti. To znamená, že je náboženstvom, ktoré zjavuje, že ľudské srdcia sú stvorené preto, aby v nich popri prirodzenom živote pulzoval aj nadprirodzený božský život. Kresťanské náboženstvo nie je teda na prvom mieste len nejakým systémom morálnych poučovaní o tom, ako má človek žiť. Je aj tým. Ale na prvom mieste je kresťanstvo náboženstvom, ktoré zjavuje „novú skutočnosť“, novú kvalitu života, na ktorej človek môže mať bytostnú účasť!

Kresťanské náboženstvo učí, že bez tejto novej kvality života, bez života milosti, sa nikto nemôže považovať za úplného človeka, a ani si nikto nemôže nahovárať, že bez milosti dosiahne ľudskú dokonalosť. Poznáme jednu z hlavných šiestich právd, ktorá hovorí: „Milosť Božia je ku spásu potrebná.“ Prečo je tomu tak, môžeme si pripodobniť jednoduchým obrazom: Konár oddelený od kmeňa stromu, nemôže prežiť a priniesť ovocie; lebo mu chýba životodárna miazga, ktorá je prítomná len a len v kmeni stromu. No a práve milosť nás spája s kmeňom, ktorým je Kristus.

Ukrižovaný a zmŕtvychvstálý Kristus je prameňom živej vody, ku ktorému nás volá Boh ústami proroka Izaiáša: „Podťte k vodám, všetci, čo ste smädní, (a) nech príde aj ten, čo nemá peniaze“(Iz 55,1). Áno, ukrižovaný a zmŕtvychvstálý Kristus je nevyčerpatel'nou studnicou onej životodárnej milosti. A neodmieta nikoho, kto prichádza, aby z nej pil; neodmieta ani tých, čo nemajú čím „platiť“ – to znamená, že ponúka svoju milosť i tým, ktorí sa nemôžu pred ním blysnúť a preukázať nejakými dobrými skutkami. Neodmieta, lebo milosť je ničím nezaslúžený dar Boha, ktorý skrze Krista dáva všetkým, čo s vierou k nemu prichádzajú.

Svoju milosť do nás Boh vlieva prostredníctvom **sviatostí**. Sviatosti sú kanálmi, ktorými do nás preteká voda milosti, prúdiaca z ukrižovaného a osláveného Krista. Z tohto ale vidíme, že sviatostný život je čosi podstatné, čo nevyhnutne patrí ku kresťanskému spôsobu života. Toto by sme si chceli dnes silno podčiarknuť! Máme totiž skúsenosť, že sviatostný život sa chápe len ako čosi okrajové.

Jednou z hlavných častí dnešných obradov je „liturgia krstu“. Prečo svätá Cirkev vkladá liturgiu krstu do dnešnej svätej noci? Z jedného prostého, ale podstatného dôvodu: mocou krstu sa do nás vliel božský, nadprirodzený život, ktorý vytryskol z Kristovho prebodnutého boku. Tým, že

sme prijali krst, v hĺbinách našej bytosti nastala dvojaká kvalitatívna skutočnosť: boli sme očistení od hriechov (dedičného a našich osobných hriechov) a začal v nás pulzovať život Ducha Svätého, život milosti Božej - takže naša ľudská prirodzenosť dostala účasť na božskej prirodzenosti Kristovej. Stali sme sa „novým stvorením“. Od krstu **máme božsko-ľudskú prirodzenosť!!!**

Avšak, ak je to tak, potom ozaj nestačí, aby sme sa živilí iba obyčajným chlebom, nestačí, aby sme budovali len našu obyčajnú „pozemskú“ prirodzenosť, ale je nevyhnutne potrebné, aby sme živilí a starali sa aj o svoju „božskú“ prirodzenosť. Spomeňme si na slová Pána Ježiša, keď hovorí: „Nielen z chleba žije človek; ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst!“ (Mt 4,4). Týmto „slovom vychádzajúcim z Božích úst“, ktoré do nás vlieva Ducha a život, je nielen Božie slovo, ale tiež sviatosti.

Nuž myslíme na to, že len sviatostný život je život skutočne kresťanský.